

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 1 (106)
Січень
2012

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Слава в вышних Богу и на Земле мир!

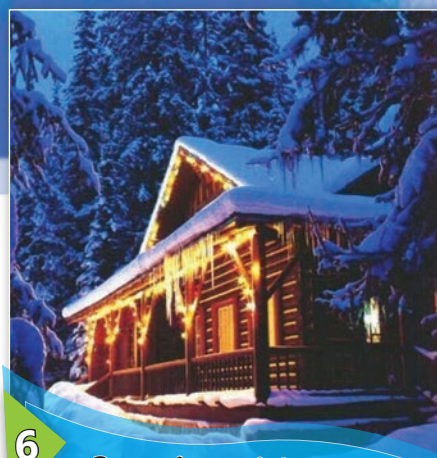
Різдво Христове

4

Пошук Бога

5

Зустріч у лісі

6

Духовний ринок

9

Дорогі читачі!

Непомітно постукав до нас у двері січень. Щоразу, коли на екранах телевізорів з'являється новорічна реклама, а вулиці й вітрини магазинів запалюються новорічними вогнями, ми дивуємося, як швидко минає час. Нам здається, що ми тільки вчора святкували Новий рік, потім чекали весни, далі за яскравими моментами літньої відпустки минула осінь, і ми знову почали мріяти про літо. Пори року стрімко приходили на зміну одна одній, і ось уже на порозі наступний рік.

Свято Нового року зазвичай відзначають весело, забуваючи про негаразди. Та чи не слід людині, життя якої проминає так швидко, замислитися над тим, чим був наповнений минулий рік і як вона збирається проводити час у майбутньому? Мойсей, найбільший із Божих пророків, звертався до Бога з молитвою: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Псал. 90:12).

Згідно з Біблією, мудрість виявляється в умінні відрізнити важливе від неважливого,

другорядне від головного, святе від буденного. Згадаймо Соломона, який у своїй книзі Еклезіяста весь

час шукає в цьому житті те, що могло би принести цілковите задоволення його душі. У його житті було і багатство, і розваги, і заглиблення в цікаву й захопливу роботу, політику. І все це він назвав марнотою, тобто речами другорядними. Підсумовуючи свої пошуки, Соломон промовив: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо належить це кожній людині!» (Екл. 12:13).

А чим був наповнений рік вашого життя? Прикро, якщо дорогоцінні години тахвилини були згаяні на марні спроби знайти щастя в багатстві, визнанні, успіху або, навпаки, у спробах заглушити своє нещастя роботою, алкоголем, розвагами. Усе це марнота, але якщо ви спробуєте наповнити майбутній рік свого життя безкорисливим служінням Богу й людям, то знайдете той глибокий сенс буття, заради якого Всевишній створив вас. Сподіваємося, що матеріали нашої газети допоможуть вам у цьому. Будьте мудрі, живіть задля головного!

■ Від редакції газети

Стихи о Рождестве

Ангельское пение в небесах звучит,
Радость, утешение, мир оно дарит.
Нам рожден Спаситель, дивное Дитя,
Всех Он Искупитель грешников, как я.
Ангельское пение в небесах звучит:
«Слава в вышних Богу и на земле мир!
Слава в вышних Богу и на земле мир!» Аминь.

В высотах небесных слава, честь Ему,
Спасшему нас, грешных, возлюбивших тьму.
Из глубин сердечных к светлым небесам
Ликований вечных хор стремится сам.
«Слава в вышних Богу и на земле мир!
Слава в вышних Богу и на земле мир!» Аминь.

Будем же любовью за любовь платить
Спасшему нас Кровью, чтобы вечно жить.
Гибнущему брату руку подадим,
Не за мзду и плату будем вечно с Ним.
Ангельское пение в небесах звучит:
«Слава в вышних Богу и на земле мир!
Слава в вышних Богу и на земле мир!» Аминь.

Ныне все верные в мире ликуют.
В небе все силы в Христе торжествуют.
«Царь вам рожден! — воспевают в хвале. —
Слава в вышних Богу, мир на земле!»

Припев:
Слава, слава, слава в вышних Богу, мир на земле.
Слава, слава! Царь вам родился — Христос!

Пой, Вифлеем, Иисуса рожденье;
Радостно пой, все живое творенье;
Пойте, святые, с венцом на челе:
«Слава в вышних Богу, мир на земле!»

Путь был указан от Бога звездой,
Чтоб мудрецы поклонились с мольбою;
Много даров мудрецы принесли,
Знали: Младенец — Царь неба, земли.

Ирод, услышав о Царском рождении,
В сердце замыслил свершить преступление.
Тайно Младенца убить захотел,
Место рожденья искомать повелел.

Ночью Иосиф услышал веленье:
«Ирод задумал свершить убийство,
Утром возьми ты Младенца и мать,
В бегстве не медли спасенья искомать!»

Ирод с войсками детей избивает,
Царь же Младенец в Египет вступает.
Дивно Младенец спасен был тогда,
Чтобы Он после спас мир навсегда.

«Я знаю людей і кажу вам, що Ісус не людина. Він наказує нам вірити, не даючи іншої основи, окрім Його слова: "Я Бог"»

(Наполеон).

Хто такий

Ісус

Христос?

Ось уже більше 2000 років це питання в тій чи іншій формі звучить різними мовами. А чи існував Ісус Христос насправді?

Ісус прийшов до людей понад 2000 років тому. Він народився в бідній сім'ї в маленькому єврейському місті Вифлеємі. Усе своє життя Христос провів в одній з найменших країн світу, до того ж окупованій чужинцями. Прожив Він тридцять три роки і лише три останні роки присвятив служінню людям.

Чому ж тоді практично всі земляни досі про Нього пам'ятають? Адже кожен аркуш нашого календаря, будь-який зворот титулу в книзі, де зазначено рік ви-

дання, нагадують про те, що Ісус прожив найбільш визначне життя з-поміж усіх коли-небудь прожитих на Землі.

«Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, яка буде для всього народу: для вас сьогодні в місті Давида народився Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: знайдете сповите Немовля, що лежить у яслах. І раптом з'явилася біля ангела сила-силенна небесного війська; вони хвалили Бога і проголошували: Слава Богові на висоті, а на землі — мир в людях доброї волі!»

(Луки. 2: 10–14).

Наполеон сказав: «Я знаю людей і кажу вам, що Ісус не людина. Він наказує нам вірити, не даючи

іншої основи, окрім Його слова: "Я Бог"». Олександр, Цезар, Карл Великий і я заснували імперії, але на чому? На силі. Христос заснував Свою імперію на любові, і мільйони сьогодні готові віддати своє життя за Нього. Я сам надихав маси з такою прихильністю, що вони помирали за мене, але моя присутність була необхідною. Зараз я на острові святої Олени, і де ж мої друзі? Я забутий і скоро перетворюся на порошок, ставши поживою для черв'яків. Яка ж прірва між моїм нещасним становищем і вічним Царством Христа, Якого проповідують, люблять, шанують і вплив Якого поширюється по всій Землі. Повірте мені: Ісус Христос — це Бог!»

Роздество

Елена
Шарыпанова

Настав час різдвяних свят. Редакція присвятила цій події віри вдатної російсько-новій християнської поезії 30-х років минулого століття. Він допоможе багатьом читачам по-новому поглянути на саме святкування.

Видела я эти праздники шумные:
Столько возни, хлопотни!
Мечутся люди, спешат, как безумные,
Маются — ночи и дни.

То вечеринки, концерты, собрания,
То маскарады, балы,
Елки, театры и Божьи создания
Кружатся вплоть до зари.

Кольца, браслеты, открытые плечи
В ярком сиянии огней...
Модные платья, избитые речи,
Волны фальшивых кудрей.

Льется шампанское, деньги бросаются
Сотнями, страсти кипят.
Так ли рождение Христа вспоминается,
Так ли почтитель этот праздник хотят?

Нужно ль, чтоб празднуга Бога Рождение,
Только лишь есть, веселиться и пить?
Разве в греховном пылу наслаждения
Можем мы Богу угодными быть?

Сколько вокруг нас нужды и страданий,
Сколько надломленных горем сердец,
Голода, слез, заглушенных рыданий! —
Знает один лишь небесный Отец.

Где ни помотришь — и скорбь и несчастье,
Ужас смертельный нам в очи глядит.
О пробудитесь, баловни счастья,
Высший вас долг к себе властно манит.

Все эти слезы, что льются рекою,
Можете вы так легко осушить.
Души, объятые жучей тоскою,
Ласковым словом любви исцелить.

Если б взамен и пиров, и веселия,
И бесполезно потраченных дней
Вы б обогрели лучом сожаления
Сих обездоленных в жизни своей.

Стыдно и больно за вас мне, беспечные,
Сколько добра вы могли б оказать,
Если б иначе, с любовью сердечною
Стали б сей радостный праздник встречать.

Если б почтили вы Бога Рождение
Жаркой молитвой и святостью дел.
О, тогда верно, в святых воскресение
Бог Своё Царство вам дал бы в удел.

Минуло 20 століть відтоді, як над вифлеємськими пагорбами залунала

чудова ангельська мелодія. Пастухи, котрі тієї ночі не спали, адже берегли своє стадо, запам'ятали слова тієї пісні: «Слава

Богові на висоті, а на землі — мир в людях доброї волі!» (Луки 2:14).

Відтоді, як на чудовій планеті Земля люди згрішили і прийшла смерть; відтоді, як почав царювати тут князь темряви, сатана, а небесний Бог, незважаючи на падіння людей, продовжував їх любити, а Божий Син — Творець Всесвіту — вирішив ціною Свого життя викупити людство і повернути йому втрачену Батьківщину; відтоді Божі діти упродовж тисячоліть чекали виконання обітниці про перемогу добра над злом, світла над темрявою, Божого Сина над давнім змієм.

Починаючи від першої жертви, котра вказувала на майбутнього Божого Агнця, мільйони невинних ягнят помирили за провини людей. Відомо, що кров тварини не могла очистити грішника, але, сповідуючи свій гріх над головою ягняти чи іншої тварини, людина виявляла свою віру в Того, Хто мав колись померти за гріхи людей усього світу.

Минали роки, століття за століттям, смерть продовжувала відігравати свою нищівну роль, забираючи старих, молодих і навіть немовлят. Дедалі більша темрява невірства поглинала світ, згасала надія на Прихід Месії. Якщо ж і жевріло щось у стомлених серцях обраного народу, то воно було схожим на слабку іскру. Люди читали книгу Ісаї про народження Господа: «Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Ісаї 7:14), але в 53-му розділі той самий пророк сповіщав, що Син Божий буде «погорджений», але візьме «немочі наші», понесе «наші болі», буде «ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений» буде (Ісаї 53:3—5).

Люди читали, але в образі Месії вбачали великого полководця, котрий звільнить юдейську націю від римського поневолення, а Сам зацарює навіки. Лише одиниці вірних продовжували досліджувати Святе Письмо. Такі люди були в різних кінцях світу: на Заході, на Близькому і Далекому Сході, серед багатих і бідних, серед учених і пастухів...

І саме бідним людям Палестини Бог дав перевагу першими побачити Спасителя світу в образі новонародженого. Хіба ж

могли вельможі того часу й царі різних країн припустити, що не вони творять історію? Хіба знав римський імператор Август, що,

лема тих часів: наші серця сповнені всього — і гріха, і розпусти, і грошей, і моди, і багато чого іншого, — та немає там місця для народження Ісуса. Лише майбутнє, до того ж близьке, покаже, що ми втратили, зачинивши двері перед Ісусом.

Дорогі брати і сестри, читачі нашої газети! Пророцтва Месії — Христа свідчать, що час другої зустрічі з Ісусом-Переможцем може настати набагато швидше, ніж ми собі уявляємо. Сьогодні варто запам'ятати: якби навіть щорічно Христос народжувався у Вифлеємі, не було б і не буде нам від того ніякої користі, доки Він не народиться в нашому серці, поки Він не стане Управителем нашого життя, доки ми особисто

підписуючи наказ про перепис населення, він виконує Божу волю, Його незмінні пророцтва?! Згідно зі Словом Божим, Спаситель мав народитися у Вифлеємі юдейському — там, де за традицією народжувалися всі царі обраної Богом нації.

Правдива історія повідомляє, що Цареві Всесвіту, Якому поклонялися ангели, не знайшлося місця в «гостиниці» (Луки 2:7).

Минає 2000 років від тієї не-

забутньої ночі, коли ангели сповістили «велику радість, яка буде для всього народу» (Луки 2:10). Ісус Христос прожив на Землі більше 30 років, навчаючи, зцілюючи фізичні і душевні хвороби людей. Наприкінці Свого життя Він здійснив те, заради чого прийшов у наш світ. Відкинутий Своїм народом, зражений одним із дванадцятьох учнів, засуджений Пилатом і прибитий до хреста римськими солдатами, Божий Агнець виконав великий План спасіння. Він помер за нас, щоб ми могли жити Його життям. Господь воскрес із мертвих на третій день, переміг смерть і подарував надію на вічне життя.

Як і 20 століть тому, Господь хотів би знову народитися, але вже не в яслах, а в серці кожної людини, котра продовжує чекати Божого спасіння. Світ непокоїться, як і тоді, коли поспішав «кожний записатися до свого міста» (Луки 2:3).

На жаль, повторюється і проб-

не з'єднаємося з Ним, щоб одного дня опинитися з Ісусом в Його Царстві на Новій Землі.

У цей відповідальний час зволікання подібне до смерті. Бо як здійснилося пророцтво про народження Христа дівою, так само прийде Спаситель удруге, але вже не Немовлям у яслах, не страждальцем Голгофи, а Царем царів.

Де будемо ми, коли Христос повернеться на Землю? Той, у чиєму серці народиться Викупитель, може бути цілком спокійним, бо Він каже: «Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте. В домі Мого Отця багато осель... то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були» (Івана 14:1—3).

Отож, поспішайте «записатися», доки ще не пізно, у своє місто. У новому році бажаємо усім нових досвідів з Ісусом і цілковитої впевненості в тому, що Він народився й живе в наших серцях.

Вам радість велика!

Серед земної темряви раптом засяяло дивне світло; у тиху ніч почувся чудовий спів небесного хору. Смуткові заступила дорогу славна Добра новина: «Звіщаю вам велику радість! У Вифлеємі юдейському народився Спаситель — довгожданий Христос Господь!»

Неказану радість приніс людям Христос Своїм явленням у світ. Це радість прощення гріхів, радість примирення з Богом, радість

звільнення від кайданів сатани, радість порятунку з недолі, радість спасіння від загибелі, радість нового життя у Дуові Святому, радість єднання з Богом.

Безмірно велика ця радість! Вона повна і досконала. Ніхто не може забрати цієї радості від віруючого християнина!

звільнення від кайданів сатани, радість порятунку з недолі, радість

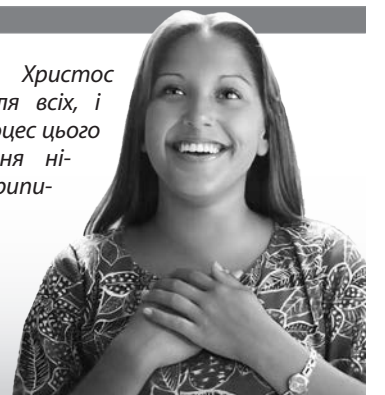
«Я звіщаю вам велику радість, яка буде для всього народу»

(Луки 2:10).

Люди відкинули радість Христа і захопилися дешевими веселощами: ритмічними підскакуваннями, цинічними підспівуваннями, безтактними вигуківаннями, пустими балачками та пияцтвом. Люди шукають насолоди в беззмістовному житті на дорогах руїн та загибелі.

У ці дні, коли християнський світ відзначає велику подію Різдва Христового, бажаємо вам, дорогі читачі, щоб ви наповнювалися блаженною радіс-

тю, яку Христос приніс для всіх, і щоб процес цього наповнення ніколи не припинявся!

Маленький
проповідник

Маленький 8-літній хлопчик із Перу, помазаний Духом Святим, проповідував на стадіоні, котрий вміщував понад 6000 осіб, як міжнародний євангеліст.

Це служіння транслювали всі канали телебачення в Аргентині. Його проповідь була сповнена любові й Божої мудрості. Маленький проповідник торкався таких серйозних злободенних тем, як аборти, легалізація одностатевих шлюбів, чаклунство, окультизм і багато інших, називаючи їх божевільям.

Мудрі думки

- Багато книг відображають істину, але не можуть змінити особистість.
- Наше розбите серце оживає в руках Божих.
- Добра справа не буває недоречною, проте можна не встигнути її зробити.
- Ви не зможете бігати, доки не навчитесь ходити.
- Якщо ми вважаємо віру цінним надбанням, вона варта того, щоб нею ділитися.

Для размышления

Если ты не отдал Богу
Жизни всей, как должный плод,
А таишь в душе тревогу
Пред судом, что грешных ждет,
Не ликуй о том, что стало
Годом меньше до суда,
Что приблизилось начало
Смертной муки навсегда!
Нет для радости причины,
Нет основы для пиров;
Есть лишь повод для кручины,
Для мольбы, для слезных слов...
Если ты отдался Богу,
Бросил жизнь греховных мест,
Выбрал узкую дорогу
И несешь Господний крест, —
Торжествуй о том, что новым
Старый год сменил Творец:
Ведь теперь скорбям суровым
На год ближе стал конец!
Можешь радоваться в Боге:
Ближе стал Иерусалим;
Ближе стал покой в чертоге,
Ближе стала встреча с Ним!
Всем привет под небосводом:
С Новым годом, с Новым годом!

И. Проханов

«І Слово стало тілом, і перебувало між нами...»

Поклонимося перед Ним!

Микола Жукалюк

Різдво... Народження Божого Сина на гріховній планеті Земля вирішило долю людства, якому загрожувала загибель. З народженням Христа почав здійснюватися великий Божий План спасіння, кінцева мета якого — покласти край гріху і смерті, знищити осередок беззаконня у Всесвіті.

Століттями видатні теологи прагнуть з'ясувати питання, коли саме народився Ісус. Одні впевнені, що ця визначна подія відбулася в грудні, інші — у травні-червні. На превеликий жаль, є чимало й тих, хто взагалі відкидає ідею про народження Месії.

Сперечаючись про час народження Ісуса, про доцільність тих чи інших ритуалів або символів, люди не замислюються над найголовнішим: для чого народився Христос. Різдво Христове — це Його Перший прихід на Землю, і він має глобальне значення не тільки для нашої планети, але й для всього світу.

Проблема гріха, його страшні наслідки, неймовірно висока ціна, сплачена Небом, щоб погасити всепоглинаюче вогнище, яке палає вже шість тисяч років, — ось питання, на які хочуть знайти відповіді ангели. За подіями на Землі з тривогою й особливою пильністю спостерігають небожителі, очікуючи, коли світ буде очищений від зла й запанує вічне щастя та мир.

Усі християни, незалежно від конфесії, визнають сам факт народження Спасителя світу. Ніхто не заперечує, що Він народився в яслах, бо Цареві Всесвіту «в гостиниці не було місця» (Луки 2:7). Першими, хто привітав новонародженого Божого Сина, були люди найскромнішої професії — пастухи, які з вірою чекали Приходу Визволителя-Месії.

Господь знав, що грішна людина через вплив лукавого матиме велику схильність божествити бездушні предмети, забуваючи при цьому про Живого Бога, з величезною урочистістю відзначати знаменні дати, забуваючи про саму суть події, на честь якої існує те чи інше свято.

Ось чому небесним Провидінням від людей прихована дата народження Ісуса Христа, і хоч Різдво є початком нової ери людства, день народження Боголюдини залишається таємницею. Слово Боже застерігає надто активних дослідників: «Закрите те, що є Господа, Бога нашого, а відкрите наше та наших синів аж навіки...» (Пс. Зак. 29:28). Отож, однаково неправильно шукати підтвердження

народження Христа в березні чи травні, як і в грудні.

І ще одна деталь, про яку ніколи не можна забувати: Різдво Христове не започаткувало щось донині не існуюче, як це буває з народженням людини. Син Божий так само вічний, як Сам Бог, а тому Його народження від благочестивої жінки — просто перевтілення, перехід від одного ества в інше, що Біблія називає «великою таємницею благочестя» (1 Тим. 3:16). До того ж Христос завжди залишався Богом,

зи зганьблених жінок... Можна було б продовжувати цей перелік грішних дій синів людських.

То ж чи такого свята чекає Господь? Невже так важко зрозуміти, що саме такі дії не прославляють, а паплюжать святе ім'я Ісуса?! Знову повторюється Вифлеємська історія: на таких урочистостях є все, тільки немає місця Ісусові, а якщо і є, то десь у забрудненому закутку «ясел» серця.

Тому з нагоди Христового Різдва хотілося б сказати всім, хто вважає себе християнами:

про що свідчить Його життя і діяльність серед людей.

У Святому Письмі читаємо: «І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, — славу як Єдинородного від Отця, повного благодаті й істини» (Івана 1:14), «Він — образ невидимого Бога, первородний усього творіння. У Ньому створене все, що на небі й на землі, — видиме й невидиме... Він — раніш усього, і все існує в Ньому» (Колос. 1:15-17).

Той факт, що Ісус існував до того, як став Сином Людським, зовсім не зменшує вагомість Різдва Христового. Але чи думають люди, що дарувати Ісусові? А може, їх цікавить лише те, який «подарунок» собі влаштувати з нагоди Різдва?! І поллються ріки вина, і будуть принесені в жертву спотвореному людському апетитові цілі стада тварин, і почнуться сварки й бійки п'яних чоловіків і жінок, і поллються людська кров, і збільшиться число сиріт і вдів, і поллються сльо-

«Схаменіться! Зупиніться на ваших хибних дорогах і прислухайтеся і усвідомте, якого подарунка чекає від нас, своїх дітей, Господь: «Послухай, мій сину, та й помудрій, і нехай твоє серце ступає дорогою рівною. Не будь поміж тими, що жлуктять вино, поміж тими, що м'ясо собі пожирають... Купи собі й не продавай правду, мудрість, і картання та розум... Дай мені, сину мій, своє серце, і очі твої хай кохають дороги мої» (Проп. 23:19—26).

Схилимося ж перед святим Іменем народженого колись у Вифлеємі Божого Сина, Його попросимо бути нашим особистим Спасителем і Господом, постійно керувати нашим життям. Дозволимо Йому назавжди оселитися в «гостиниці» нашого серця. Ще раз прислухаємося до його слів: «Ось Я стою під дверима (серця) і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явл. 3:20).

Підготувала Г. Мокоссева

Пошук Бога

Як часто ви, маючи багато друзів і знайомих, переживаєте відчуття цілковитої самотності, котра викликає невгамовний біль? Ви постійно шукаєте, чим би втамувати цей біль, чим заповнити вакуум, який заволодів вашою сутністю. Самотність підштовхує вас до необдуманих дій, до шкідливих звичок, у сумнівні компанії, до придбання речей, до прагнення досягти успіху на роботі. Але жодна з цих дій по-справжньому не заповнює внутрішню порожнечу. Ви намагаєтеся позбутися цього неприємного відчуття, але воно не зникає. І все це тому, що в душі кожної людини існує місце, яке може бути заповнене тільки Богом. Велику жагу наших сердець і душ може вгамувати тільки присутність Бога. Лише Господь може заповнити внутрішню порожнечу, позбавити душевного болю і наповнити сенсом ваше життя. І хоч Бог всюдисущий, Його може знайти лише той, хто шукає.

Якби ви опинилися в пустелі без їжі та води, то всюди шукали б те, чим можна втамувати спрагу й голод. Але в Бога є про

запас для вас набагато більше, ніж хліб і вода для охочих вижити. Коли цар Давид прагнув спілкуватися з Господом, Він сказав: *«Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спражена Бога, Бога Живого! Коли я прийду й появлюсь перед Божим лицем?»* (Псал. 42:2, 3). Давид прагнув до Господа понад усе на світі. Божа присутність була для нього їжею і водою. У Псалмі 63:2, 3 Давид каже: *«Боже – Ти Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води... Я так приглядався до Тебе в святині, щоб бачити силу Твою й Твою славу...»*. Чи жадали ви коли-небудь присутності Бога так, як цар Давид? Він шукав Бога, доки не знайшов. І тоді цар виявив свої почуття й прагнення: *«Господи! Всі бажання мої – перед Тобою, зітхання ж моє не сховалось від Тебе»* (Псал. 38:10). Давид знайшов Бога, бо шукав. Шлях, яким потрібно йти, щоб наблизитися до Бога, – це щира молитва, покаяння і поклоніння Йому. Але потрібно припини-

ти покладатися на кого-небудь, крім Господа. Ви не знаходите «соковитої, повноцінної їжі» для душі, прагнучи до задоволення егоїстичних бажань.

Вам не потрібно бути досконалими, щоб прийти до Бога, вам не слід бути кимось іншим, ніж ви є зараз. Бог прийме вас з усіма вашими недоліками, щоб допомогти стати кращими. Дозвольте річці з Його живою водою текти через вашу душу. Щоб залишатися свіжою, вода повинна бути проточною, інакше вона застоюється. Якщо жива вода тече з вашого серця, ви ніколи не будете відчувати духовної спраги.

Чого б ви не досягли у своєму житті, ви завжди будете бажати більшого. *«Душа наша надію складає на Господа»* (Псал. 33:20), тому Бог дає вам найбільший дар Своєї присутності. Тільки Він один, наш Творець і Отець, може задовольнити наші найпотаємніші бажання. Якщо у вас немає впевненості в Божій присутності у вашому житті, моліться і просіть доти, доки вона не з'явиться. І дозвольте Творцеві всього Всесвіту увійти у ваше повне очікування серце.

Для боязких, ослаблих і непростійних

Кожен день несе із собою свої тягарі, турботи, труднощі, і коли ми наражаємося на них, то як охоче говоримо про свої випробування. На думку спадає так багато передбачуваних проблем, відчувається так багато страхів, висловлюється так багато хвилювань, що легко припустити, ніби в нас немає милостивого й люблячого Спасителя, готового виконати всі наші прохання і бути для нас швидким Помічником у всіх нелегких справах.

Деякі люди завжди чогось бояться і заздалегідь переживають. Кожен день вони оточені знаками Божої любові, щодня вони користуються щедротами Його провидіння, але не помічають цих відчутних благословень. Вони постійно думають про щось неприємне, боячись, що з ними неодмінно щось станеться, або про наявні труднощі, які хоч і малі, але засліплюють їм очі, і вони не бачать того, за що варто дякувати. Труднощі, з якими вони стикаються, замість того, щоб наближати їх до Бога – єдиного джерела допомоги, –

«Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй!»

(Псал. 37:3).

віддаляють їх від Нього, бо пробуджують у них дух неспокою і ремствування.

Проте навіщо нам бути невдячними і сповненими сумнівів? Адже Ісус – наш Друг, усе небо зацікавлене в нашому добробуті, а наші тривоги і страхи тільки засмучують Святого Духа Божого. Нам не слід плекати заклопотаність,

яка тільки розтривожує і стомлює нас, але не допомагає витримати випробування. Не має бути місця для недовіри Богу, яка спонукає нас розглядати приготування до майбутніх проблем як до головного заняття в житті, ніби наше щастя полягає тільки в цих земних благах і ми можемо набути їх, ігноруючи той факт, що все перебуває під Божим контролем.

Ви можете мати труднощі у справах, ваші перспективи можуть ставати похмурішими й похмурішими, і вам, можливо, загрожують втрати. Не впадайте у відчай, але покладіть свої турботи на Бога і залишайтеся спокійними й бадьорими. Починайте кожен день серйозною молитвою, не забуваючи віддавати хвалу та висловлювати подяку. Просіть мудрості влаштовувати свої справи обачно і так уникати втрат і нещастя. Робіть усе, що від вас залежить, щоб досягти успішних результатів. Ісус обіцяв Божественну допомогу, але Він не викреслював необхідності людських зусиль.

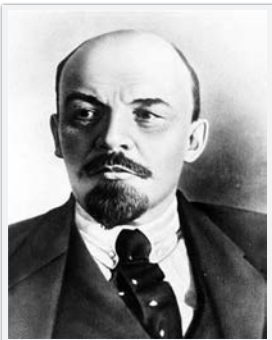

Із записної книжки

Фрідріх Енгельс 1842 року писав у статті «Шелінг – філософ у Христі»: «Усі вороги Бога нині об'єднуються і скоюють напади на віруючих зі всі-

лякою зброєю; байдужі, які віддаються світським задоволенням і яким дуже нудно було слухати про Христа, об'єднуються тепер, наперекір докорам сумління, з атеїстичними світськими мудрецами і хочуть за допомогою їхнього вчення заглушити докори сумління. З іншого боку, вони відкрито заперечують усе те, чого не можна побачити очима, Бога й усіляке «потойбічне» існування, і тоді стає очевидним, що вони над усе ставлять цей світ з його тілесними насамодами, з обжерливістю, пияцтвом і розпустою. Це найгірші язичники, які озлобилися й самі довели себе до впертого заперечення Євангелія... Це відкрита очевидна ворожнеча... проти-

вників Христа. Але ті, у кого є очі для того, щоб бачити, хай бачать і не сплять, тому що тепер не час для сну і застережень, коли ознаки часу свідчать так зрозуміло, коли слід звертати на них увагу і заглиблюватися в суть пророцтв, які недаремно дані нам... Ми повинні розплющити очі і дивитися навколо. Час грізний, і слід пильнувати й молитися, щоб ми не впали в спокусу і щоб Господній день, який прийде, як злодій уночі, не застав нас сплячими...»

незалежно від природи. Отже, існує щось, крім природи, і до того ж таке, що творить природу. Це Бог».

В. І. Ленін писав у статті «Філософські ідеалісти»: «Якщо природа – творіння, то очевидно, що вона може бути створеною тільки від того, що більше, що могутніше за природу. Від чогось такого, що вже існує, оскільки для того, щоб створити природу, потрібно чомусь існувати вже

Це було напередодні Різдва 1944 року в Німеччині. Тривала Друга світова війна. Коли постукали у двері, ми з мамою і не підозрювали, що станемо свідками справжнього дива.

Мені тоді виповнилося 12 років. Ми жили в маленькому будинку в лісі біля німецько-бельгійського кордону. Перед війною батько іноді використовував цей будиночок для ночівлі, коли йшов на полювання. А під час війни, коли наше місто Ахен дедалі частіше піддавалося повітряному напад, батько відвіз нас сюди.

Батька направили до прикордонного міста на службу в частину протиповітряної оборони.

І от незадовго до Різдва десь поблизу зав'язався бій.

Коли того вечора постукали до нас у двері, мама відразу загасила свічку. Відчинивши, вона побачила на тлі похмурих дерев двох чоловіків у касках. Один заговорив незрозумілою нам мовою й увесь час показував на третього, який лежав на снігу.

Мама швидко здогадалася: це американці, наші вороги. Вона стояла біля дверей, поклавши руку мені на плече, не в змозі поворухнутися. Ці солдати зі зброєю могли будь-якої миті самовільно зайти в будинок. Але вони теж стояли, не рухаючись.

Той, що лежав на снігу, був поранений. Він був більше схожий на мертвого, ніж на живого.

«Заходьте», – нарешті сказала мама. Солдати занесли пораненого товариша й поклали його на моє ліжко. Німецької мови вони не знали. Тоді мама ламаною французькою заговорила до одного солдата. Мені ж вона сказала: «Ці двоє обморозили пальці. Допоможи їм зняти куртки й чоботи і принеси відро снігу з вулиці».

Невдовзі я вже натирав заляклі пальці солдатів снігом, а мама взялася доглядати пораненого. Ми дізналися, що ім'я одного з них – кремезного і чорноволого – Джим. Його друга – високого і худорлявого – Робін. Пораненого звали Гаррі. Його обличчя було біле як сніг. Куля потрапила йому в стегно, і він втратив багато крові. Мама розірвала одне простирadlo на бинти для перев'язки.

Ці солдати якимось чином відстали від своєї частини й три дні блукали лісом. Вони були неголеними, але коли зняли шинелі й каски, ми побачили, які вони молоді. Тому мама поводитися з ними як із синами.

«Принеси Германа, – сказала вона мені, – і картоплі».

Я зрозумів, що наша різдвяна програма різко змінилася. Герман був нашим півнем. Це мама назвала його так. Ми спеціально добре відгодовували цього півня, сподіваючись, що тато приїде на свято додому. Але кілька годин тому ми дізналися, що ситуація на фронті погіршилася і тато не приїде. Ми ще сподівалися, що, можливо, на Новий рік він зможе приїхати, тому мама вирішила почекати ще трохи і не смажити півня.

Тепер у неї з'явився інший план. Германові потрібно було виконати важливу й невідкладну місію.

Джим і я допомагали мамі на кухні, а Робін допомагав Гаррі. Незабаром аромат смаженого півня наповнив усю кімнату. Я почав накривати на стіл.

Раптом знову хтось постукав у двері. Я подумав, що це знову

якісь американці й без зволікання відчинив двері.

На вулиці стояли четверо чоловіків в уніформах. Я відразу впізнав форму німецьких солдатів. Це були наші солдати!

Я завмер. Хоч я і був малий, але знав: хто прихистить ворожих солдатів – той зрадник. Нас могли розстріляти, дізнавшись, хто перебуває в нашому будинку.

Мама теж злякалася. Її обличчя зблідло, але вона підійшла й спокійно сказала: «З Різдом

вона. – Покладіть свою зброю й заходьте.

Змерзлі солдати слухняно склали зброю на ящик із дровами. Мама тим часом швидко зайшла й сказала щось Джиму по-французьки, а він – своєму другові. Я побачив, що вони теж віддали матері свою зброю.

Тепер у маленькому будиночку один проти одного зняковіло стояли солдати двох ворожих армій. А мама намагалася розмістити всіх. У нас були три стільці, тому

бачив в її очах сльози, коли вона промовляла слова молитви. Поглянувши на наших гостей, я помітив, що й у цих змучених війною солдатів на очах були сльози. Цієї миті вони були просто хлопцями, які приїхали з Америки й різних міст Німеччини.

Опівночі мама покликала всіх на вулицю, щоб подивитися на вечірню (Вифлеємську) Зірку. Усі, крім Гаррі, який спокійно спав, дивилися на яскраву зірочку, що сяяла в нічному небі. Для кожного

ЗУСТРІЧ У ЛІСІ

«...Вони вирушили іншою дорогою до своєї країни»

(Матв. 2:12).

Христовим!» Солдати чемно відповіли на вітання.

– Ми загубили свою частину й хотіли б у вас переночувати, – пояснив унтер-офіцер. – Можна у вас зупинитися?

– Звичайно, – відповіла мама, на диво, спокійно. – Ви можете навіть поїсти з нами.

Солдати задоволено усміхнулися, вдихаючи смачний аромат, який лінув до них через відчинені двері.

– Проте, – енергійно продовжила мама, – тут перебувають ще троє, котрих ви, можливо, не вважаєте друзями, – її голос раптом став дуже суворим. Я ніколи ще не чув, щоб вона так розмовляла. – Сьогодні – переддень Різдва, тому я не дозволю тут стріляти!

– Хто там? – різко запитав унтер-офіцер. – Американці?

Мама подивилася на кожне з чотирьох облич.

– Послухайте, – сказала вона, – ви, як і ті, хто перебуває в домі, могли би бути моїми синами. Вони, як і ви, заблудилися. До того ж один із них важко поранений. Цієї ночі, – дивлячись на унтер-офіцера, трохи голосніше сказала вона, – цієї святої ночі ми не повинні думати про смерть.

Унтер-офіцер пильно дивився на маму. Кілька секунд панувала тиша. Нарешті мама порушила її:

– Досить тут стояти, – сказала

двох німецьких солдатів вона посадила на своє ліжко поруч з американцями Джимом і Робіном.

Не звертаючи уваги на напругу, вона продовжувала готувати вечерю. Розміри півня в сковорідці не стали більшими, а їдців додалося.

– Принеси швидко вівсяні пластівці, – тихо сказала вона мені. – Хлопці голодні, а голодну людину все дратує.

Риючись у коморі, я чув, як стогнав Гаррі. Повернувшись у кімнату, я побачив, як німецький солдат розглядав рану американця.

– Ви санітар? – запитала мама.

– Ні, – відповів він. – Але кілька місяців тому я ще навчався в медичному інституті.

Потім він по-англійськи пояснив американцям, що завдяки морозу рана Гаррі не інфікована.

– Він втратив багато крові, – сказав солдат матері, – і потребує тепер спокою та повноцінного харчування.

Напруга потроху стихала. Ми дізналися, що нашим солдатам було лише по 16 років. Найстаршим був унтер-офіцер, йому виповнилося 23. Він дістав зі своєї сумки пляшку вина. А інший солдат – буханець хліба. Хліб мама розрізала так, щоб усім дісталася по шматку, а вино залишили для хворого.

Перед початком вечері мама подякувала Богові за їжу. Я по-

го з нас це була мить, коли війна залишилася десь позаду; про неї майже вдалося забути.

Наші гості за ніч добре відпочили. Навіть Гаррі зміцнів завдяки маминому догляду. На сніданок вона приготувала йому бульйон, а ми їли вівсяні пластівці.

Після сніданку мама й солдати зробили зі щільного полотна носі для Гаррі. Німецький унтер-офіцер пояснив Джиму, як їм дістатися до американської частини.

Потім мама віддала кожному солдатові його зброю. «Будьте обережні, – просила вона їх. – Я бажаю, щоб одного чудового дня ви всі змогли повернутися додому. Нехай збереже вас Бог».

Солдати потисли один одному руки. Німецькі воїни попрямували в один бік, американські – в інший. Ми з мамою стояли на вулиці й дивилися їм услід доти, доки вони не зникли в лісовій гущавині.

Коли я зайшов у кімнату, то побачив, що мама дістала стару Біблію. Я зупинився біля неї й через плече стежив за тим, що вона читала. Вона читала про народження Ісуса й про те, як мудреці принесли Дитині дари. Наприкінці різдвяної історії її пальці зупинилися на рядку: «...вони вирушили іншою дорогою до своєї країни» (Матв. 2:12).

Основна проблема нашого часу – гордість. Думки людей справді «стали нікчемними». На початку XIX століття Людвіг Фейєрбах, Карл Маркс, Чарльз Дарвін, Фрідріх Ніцше і Зигмунд Фрейд вибудували нові філософські й наукові інтерпретації дійсності, де Богу просто не було місця. У нашу епоху ми знайомі з багатьма такими ідеями. Це просто загальна тенденція, особливо в розвинутих країнах. Багато інтелектуалів із гордістю висловлюють свої думки. Деякі вважають себе дієстами. Вони вірять у Бога, Котрий спочатку все створив, а потім залишив Свої створіння напризволяще, не бажаючи опікуватися ними. Інші називають себе агностиками. Вони вважають, що людям взагалі не дано знати, існує Бог чи ні. Атеїсти ж переконані в тому, що Його немає. На їхню думку, люди не мають потреби в Богові чи Його допомозі, аби бути порядними громадянами. Вони заявляють, що мораль не залежить від релігії й атеїст може бути вихованою хорошою людиною. А цього для щастя цілком достатньо.

Питання полягає не в тому, може невіруюча людина керуватися моральними принципами чи ні. Мораль не є ознакою, притаманною лише християнам. Суть проблеми лежить значно глибше.

Незважаючи на розростання скептицизму, сьогодні також відбувається очевидне релігійне пробудження. Наприклад, у Голландії, яку вважають країною агностиків, люди, на превеликий подив, стали частіше вдаватися до молитви. Сьогодні молитва на робочому місці стає загальноновизнаним звичаєм, якого дотримуються робітники підприємств. Однак таке очікуване повернення людей до молитви не означає повернення до Біблії. Багато хто зробив висновок, що агностицизм не задовольняє найглибші потреби людського серця, і в результаті повернувся до якоїсь із форм релігії. Це повернення не до абсолютних цінностей абсолютного Бога, а до «бога-енергії», котрий нічого не вимагає, а просто схвалює той стиль поведінки, який людина обрала для себе. Це нагадує християнство без Христа. Апостол Павло попереджав про подібне християнство як про ознаку останнього часу, кажучи:

«...мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:5).

Якщо християнство носить ім'я Христа, але не живе за Його вченням, воно втрачає свою силу. Християнські цінності дедалі менше впливають на суспільство. Згідно з нещодавно проведеним опитуванням, тільки 37 % населення Німеч-

БОГ усе ще ЖИВИЙ

чини вважає, що церква прищеплює моральні цінності.

Правда полягає в тому, що люди більше не вірять у Бога, вірять у Нього як у безлику енергію, силу або просто вважають Його незначною істотою, якою можуть керувати на власний розсуд. Вони скинули Царя, всемогутнього Бога-Творця, з п'єдесталу свого життя.

Утім, у супереч зухвалим заявам та поведінці сучасного людства, Бог усе ще живий. Він не збирається помирати, як це передбачав Ніцше. Бог, як і раніше, контролює життя Всесвіту. А для тих, хто заперечує Його існування, залишається одне – «самотність людини», як сказав філософ. Самотність людини, котра дедалі глибше застрягла в хибких пісках власного раціоналізму.

Людство перемістило свою увагу з Творця на Його творіння. Деякі люди не виходять з дому, не проглянувши горизонт. Вони вірять, що створені Богом зірки визначають їхню долю.

Чому людство звертається до астрології з метою дізнатися про свою долю? Тому що вони переживають глибокий духовний голод, відчува-

«Адже пізнавши Бога, вони не прославили Його як Бога, не подякували Йому. Але їхні думки стали нікчемними, а нерозумні їхні серця – оповиті темрявою. Називаючи себе мудrimi, вони стали нерозумними... Вони замінили Божу істину на неправду, поклонялися і служили творінню більше, ніж Творцеві, Який є благословенний навіки! Амінь»

(Римл. 1:21, 22, 25).

Олександр Буйон,
«Переможна хода Бога»

Хто стоїть за такими привабливими явищами? Без сумніву, та сама істота, яка, згідно з біблійною розповіддю, прийшла одного разу до першої жінки, Єви, та примусила її повірити, що заборонений плід відзначався особливою силою. Ми знаємо, що той плід не мав надприродних властивостей, які приписав йому змії. Сатана мав на меті не просто переконати жінку з'їсти заборонений плід, а віддалити Єву від Творця, звернувши її увагу на створені об'єкти. Сатана представляє свою силу як Божественну з єдиною метою – ввести в оману.

Боже Слово недвозначно висловлюється з цього питання:

«А коли вам скажуть: "Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінькають та муркають", то відповісте: "Чи ж народ не звертається до свого Бога? За живих питатися мертвих?"» (Ісаї 8:19).

Християнство має бути непорушним оплотом біблійних цінностей, проте деякі християни дотримуються неправдивих релігійних теорій, породжених дяволом. Християнин повинен звернутися до Божого Слова як до єдиного правдивого джерела віри і вчення. Не можна також покладатися на церковний авторитет чи силу традиції. Якщо християни нехтують Божим Словом і покладаються на людські ідеї, вони руйнують основи своєї

ють
по-
роженчу,
а відсутність
сенсу життя не
дозволяє їм бачити
моральні цінності.

Люди можуть і не усвідомлювати свого духовного голоду, однак від цього він не зникає. За таких обставин астрологія здатна справляти величезний вплив. Вона намагається використати непояснювані явища нашого життя. Даючи поради, як досягти успіху в бізнесі, коханні чи дружбі, вона водночас не висуває вимог щодо моральної поведінки. А людям це подобається. Ми самі хочемо вирішувати, що для нас добре, а що погано, без будь-якого втручання ззовні. Вічні Божественні принципи багато кого не влаштовують. Люди говорять: «Єдине, що має значення, – інформація, яка допоможе розв'язати проблеми. Ми нікому не дозволимо вказувати нам, що робити».

На перший погляд така позиція може видатися зручною, проте вона не вгамовує духовного голоду.

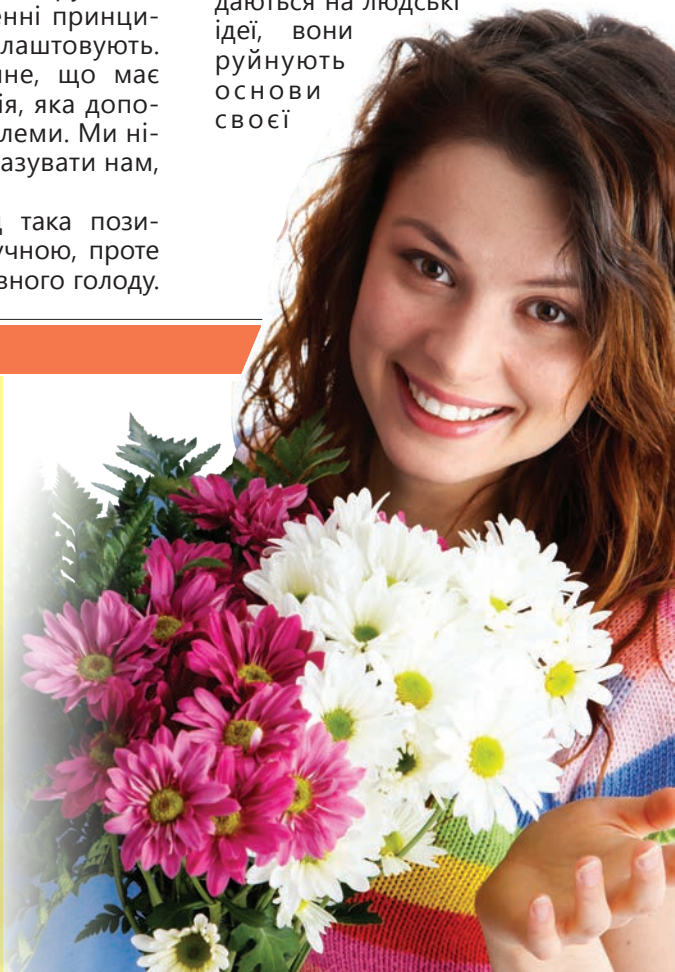
Знайдіть привід бути щасливим

Як часто ми скаржимося на долю й відчуваємо себе нещасливими. Але не все так погано, як здається. Насправді ви щаслива людина, якщо...

- ❑ **Якщо** у вас у холодильнику є їжа, на тілі – одяг, над головою – дах і є на чому спати, то ви багатіші, ніж 75 % жителів Землі.
- ❑ **Якщо** у вас є гроші в банку або в гаманці та ще трохи копійок де-небудь у скарбничці, то ви можете вважати себе заможною людиною.
- ❑ **Якщо** сьогодні вранці ви прокинулися й відчули себе швидше здоровим, ніж хворим, то ви благословенніші, ніж той мільйон людей, який не доживе до наступного тижня.
- ❑ **Якщо** вам не загрожує небезпека війни, тю-

ремної самотності, муки від тортур, страждань від голоду, то ви в кращому становищі, ніж 500 мільйонів страждених.

- ❑ **Якщо** ви можете брати участь у релігійних зібраннях й не боятися гонінь, арештів, тортур або смерті, то ви благословенніші, ніж 3 мільярди людей.
- ❑ **Якщо** ваші батьки досі живі і при цьому перебувають у шлюбі й нерозлучені, то ви рідкісної вдачі людина навіть у «цивілізованій» частині світу.
- ❑ **Якщо** ви справді вдячні Богові і тому високо тримаєте голову й усміхаєтеся, то ви благословенні, бо більшість людей могли б чинити так само, але не роблять цього.
- ❑ **Якщо** ви можете потримати когось за руку, обійняти або просто поплескати по плечу, то ви благословенні, бо можете подарувати цілющий дотик Божої любові.
- ❑ **Якщо** ви можете прочитати ці слова, то ви благословенні навіть у тому, що на відміну від вас більш ніж 2 мільярди людей просто не вміють читати.

віри. Бог став для них чимось на зразок амулета, до якого можна вдатися під час труднощів. Але коли скрута минає, християнин не відчуває жодних зобов'язань щодо Бога. Переважно віруючі живуть так, ніби Бога не існує взагалі. Павло пише про сумні наслідки такого підходу:

«Оскільки вони вважали за непотрібне пізнати Бога, то видав їх Бог їхньому перекрученому розумові, щоб чинили те, чого не личить» (Римл. 1:28).

Що означає «чинили те, чого не личить»? У листі до свого учня Тимофія Павло пояснює:

«Знай же, що в останні дні настануть тяжкі часи. Бо люди будуть самолюбні, грошлюбні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримані, жорстокі, що не люблять добро, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, ніж Бога...» (2 Тим. 3:1–4).

Люди, котрі виключили Бога зі свого життя, рано чи пізно переступлять через бар'єр, який відокремлює їх від гріха. Живучи у світі раціоналізму, вони забули, що були створені руками Бога. Такі люди пожинають плоди розділення зі своїм Творцем. Сумні наслідки такого розділення – розбиті сім'ї та діти, що живуть у світі наркотиків і розбещеності. З такою жажливою реальністю люди стикаються щогодини, щохвилини. Вони страждають, втрачають цікавість до життя, а потім у відчаї намагаються полегшити біль, але їм не під силу заглушити несамовитий зойк свого серця.

Навіщо ви продовжуєте мовчки терпіти прихований від сторонніх очей біль? У найпохмуріші хвилини вашого життя, коли через біль зникає бажання жити, коли ви шукаєте відповіді і не знаходите їх, чому б вам не прийняти рішення повернутися до свого Творця?

Понад 2000 років тому Господь Ісус, споглядаючи духовне життя наших днів, запитував:

«Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:8).

Спаситель запитував, чи пам'ятатимуть люди про те, що Він їх любить та чекає з розкритими обіймами. Чи пам'ятатимете ви?

Відповідь за вами.

Як навчитися довіряти Богу?

Меч духовний

Ми дедалі частіше стаємо свідками, то й учасниками жажливих подій. Наш світ вражають стихійні лиха, техногенні катастрофи, терористичні акти, війни і смертельні епідемії, економічні та політичні кризи. Що відбувається з цим світом? Чому зло розростається, немов прагне

звиває батьком зла, автором усіх неприємностей, хвороб, злиднів. Але якщо озброїтися Словом Божим, воно розбіє ворога вщент. Якщо, приміром, ви не можете знайти спільну мову з чоловіком, а диявол шепоче вам, що ваш шлюб – помилка, перемагайте його словами з Матвія 19:6: *«...що Бог спарував, людина хай не роз'єднує»*. Усвідомте цю Божу думку, і ситу-

Не поспішайте засмучуватися, коли проблеми приходять у ваше життя, поспішайте розгорнути Біблію і відбийте сили темряви мечем Слова Божого. Можливо, у вас це вийде не відразу, але якщо бути наполегливими, ви навчитеся володіти цією всемогутньою зброєю. Втратили роботу? Зрадила близька людина? Залишилися без грошей? Візьміть у руки Слово Боже. Якщо ваш розум, загнаний у глухий кут, підказує не найкращі рішення, а диявол намагається вразити й зіштовхнути вас у прірву відчаю, прочитайте: *«Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:5, 6).* Бог спрямує вас на кращу дорогу, виправить цю ситуацію. Навіть

Борючись «духовним мечем», ми можемо бути впевнені в перемозі, адже Бог завжди на нашому боці: «Переможець успадкує все, і Я буду його Богом, а він буде Мені сином»

(Об'явл. 21:7).

витіснити все добре, мирне, світле? Люди бояться майбутнього. Мене постійно запитують: чи можна якось вберегти себе від зла, уникнути бід, які загрожують нам?

Чи є розрада для тих, хто живе під постійним гнітом страху? Так, є. У пророцтвах Святого Письма. Бог не приховує, що настануть дні, коли ми потрапимо в жажливі обставини, і не обіцяє позбавити нас від проблем, але готовий навчити нас відбивати стріли зла. Бог хоче, щоб кожен із нас був готовий зустріти будь-яку неприємність з гордо піднятою головою, знаючи, що йому робити.

Деякі люди думають, що їхні проблеми легше б вирішувалися, якби було достатньо грошей і впливових друзів. Вони помиляються! Багаті теж плачуть, хворіють на невиліковні хвороби, перебивають у залежності від алкоголю, наркотиків та азартних ігор, банкрутують... За гроші можна купити розкішний будинок і безліч розваг, але не взаєморозуміння й повагу в родині. Біблія стверджує: *«...весь світ перебуває в злі» (1 Івана 5:19).* Саме тому щодня тисячі

людей гинуть в автокатастрофах, від хвороб і нещасних випадків. Але тим, хто належить до Царства Божого, наданий унікальний засіб захисту – *«усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, вистояти» (Ефес. 6:13).* Ця зброя – Боже Слово (Ефес. 6:17).

Ми ведемо бій із самим дияволом, якого Святе Письмо на-

ація зміниться на краще. Якщо вас образили, і спадає на думку: «Ти не повинен прощати, таке не прощають», спрямуйте Божий меч на сили п'їми: *«Не судіть – і не будете суджені; не осуджуйте, щоб не бути осудженими. Прощайте – і проститься вам» (Луки 6:37).*

Депресія – це капітуляція перед демонічною силою й відмова від допомоги Божої, практично ганьба для Бога. Але ви не зобов'язані здаватися в полон депресії. Візьміть

меч духовний: *«Адже ви спасенні благодаттю...» (Ефес. 2:8).* Бог так любить вас, що віддав життя заради спасіння нашого. Розмірковуючи про це, ви зламаєте свою зневіру і розпач. Знайдіть якомога більше текстів у Письмі на цю тему. Читайте й перечитуйте їх знов і знов. І темрява розсіється, а до вас повернуться радість і душевний спокій.

якщо загрожує загибель, не підкоряйтеся, скажіть злу: *«Не помру, але житиму, і буду звіщати про чини Господні!» (Псал. 118:17).*

Головне в будь-якій складній ситуації – погодитися з тим, що говорити Бог, повірити Його обіцницям. Почніть довіряти Слову Божому – і переконаєтеся, наскільки велика Його сила. Чиніть опір дияволу могутністю Слова. Для кожної складної обставини, з якою ми стикаємося, є «меч», здатний зруйнувати будь-яку перешкоду. Словом Божим ми можемо розчистити собі дорогу в непрохідних нетрях життя.

Борючись «духовним мечем», ми можемо бути впевнені в перемозі, адже Бог завжди на нашому боці: *«Переможець успадкує все, і Я буду його Богом, а він буде Мені сином» (Об'явл. 21:7).* Бог визнав нас своїми дітьми, а тому не дозволить нікому нас образити. Він допускає випробування в наше життя, щоб, подолавши їх, ми стали сильнішими духом, навчилися у всьому покладатися на Нього, а не на свої сили. У випробуваннях зміцнюється наша віра. Допмагаючи нам подолати проблеми, Бог змінює нас, зцілює характер від егоїзму, перетворює нас на Свій образ і подобу, адже *«тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:28).*

Володимир Аксьонов

«Віруйте в Господа, вашого Бога, і будете запевнені, вірте пророкам Його, і пощаститься вам!» (2 Хронік 20:20).

Щоб довіряти кому-небудь, необхідні дві речі. По-перше, потрібно знайти когось, хто був би вартий довіри. По-друге, потрібно знати цю людину. Справедливе й інше твердження: щоб не довіряти, потрібно зустріти людину, яка не заслуговує довіри, і знову ж познайомитися з нею ближче.

Одного разу влітку, коли я був іще студентом, мені довелося працювати механіком з обслуговування автомобілів на автозаправній станції, відтоді я ставлюся з недовірою до автослюсарів. Мої колеги всілякими способами обманювали довірливих клієнтів. Вони могли так скрутити ремінь вентилятора, що він ставав непридатним, а потім показували його власникові автомобіля зі словами: «Дивіться, у

вас порвався ремінь вентилятора. Добре, що я звернув на це увагу, чи не так?» Після цього клієнту доводилося купувати в них новий ремінь. Вони могли «замінити» машинну олію, залити туди щойно зливу з іншого автомобіля, і отримати при цьому подвійний прибуток. Я переконався на власному досвіді, що їм довіряти не можна. Відтоді я підозріло ставлюся до людей, які працюють в автомайстернях.

Якось мені довелося заїхати на автозаправку. До моєї машини підійшов механік і став перевіряти двигун. Потім він наблизився до мого вікна, тримаючи в руці злегка порваний ремінь вентилятора.

Я сказав йому:

– Ти його зіпсував, ти і заміной.

Він був спантеличений:

– Що?!

Я відповів:

– Мені доводилося працювати механіком на заправній станції.

Духовний ринок

Лідія Нейкурс

обманути, але можуть запропонувати і цінну річ, яку ви все життя шукали. Господь попереджає нас, що ми постійно перебуваємо на торгу, де можемо опинитися і в ролі продавця, якщо чомусь раптом вирішимо продати свій розум, і в ролі покупця, якщо побажаємо придбати істину. Ці дві ролі взаємозалежні. Уміння придбати істину – це щастя для людини. Продати свій розум – сумна й смертельно небезпечна операція. Купити істину на цьому ринку пропонує Бог, а продати розум радить сатана.

Купуйте істину!

Істина – це те, чого потребує кожна людина, але рідко хто володіє нею. Хтось тільки чув, що вона є, інші вже прицінювалися, але так і не купили. Так навіщо вона нам потрібна – істина? Давид пише: *«Пошли Своє світло та правду Свою, – вони мене будуть провадити, вони запровадять мене... до місць пробування Твого»* (Псал. 43:3). На цьому величезному торгу потрібно відшукати те, що може дати людині вічність, щастя та мир. Це не так легко зробити, тому що всюди лунають голоси, які пропонують підробки й відверту неправду.

Єдиним продавцем справжньої, вічної істини є тільки Бог! Купити істину можна за певну ціну. Скільки ж вона коштує? У книзі приповістей Соломонових зазначена ціна. *«Дай мені, сину мій, своє серце»* (Прип. 23:26). Наше зранене серце, у якому щемлять біль і страждання, дуже потрібне Тому, Хто є власником Істини. В обмін на наше серце Бог пропонує вічну Істину, яка приведе людину до країни вічного щастя.

Розповідають про проповідника, котрий зробив один експеримент. Він пропонував чоловікам обміняти в нього гарний новий костюм на порвані шкарпетки. Люди підходили, уважно розглядали костюм, розхвалювали якість матеріалу і фасон, але, дізнавшись про ціну, дивувалися й відходили. *«Це викликає підозри. Занадто низька ціна за такий гарний костюм! Може, у ньому є якийсь прихований дефект?»* – при-

пускали одні. *«Та він несповна розуму, цей торговець!»* – ніяковіли інші. Проте костюм усім подобався, його оцінювали на дотик, приміряли, розглядали в пошуках каверзи, але все даремно. І все ж ніхто не побажав віддати свої порвані шкарпетки за прекрасну річ!

Як усе це схоже на наші стосунки з Богом! Він пропонує нам придбати істину, вічність, щастя всього-на-всього за наше зранене серце, за наші «порвані шкарпетки», але ми не віримо у можливість такого обміну. Люди захоплюються тим, що

Можна втратити найцінніше, якщо виявити нерішучість у придбанні істини. Завдання сатани – утримати людину в метушні повсякденних справ, відвернути від роздумів, дослідження істини, запропонувати щось блискуче і красиве на перший погляд, але несуттєве, щоб людина згаяла час. Як часто нашим розумом володіє щось тимчасове, дрібне, безглузде! Людина втрачає час і може вже не встигнути купити істину! Значить, ворог роду людського досяг своєї мети.

Серед цих блискучих брязкалець – гороскопи, астрологічні календарі, газетні передбачення, читання яких гальмує нашу здатність робити правильний вибір. Людина навіть не помічає, як стає рабом цих прогнозів. Адже в них закладена програма, спеціально спрямована на звуження нашого вибору: *«Ти повинен..., ти не повинен..., йди туди..., не ходи туди...»* Люди дивуються, якщо в цих описах щось збігається з їхнім життям. Але дивуватися нема чому! Людина приймає універсальне передбачення як керівництво до дії, а сатана приводить його в

«Купи собі й не продавай правду, мудрість, і картання та розум» (Прип. 23:23).

дію, тому що людина сама дозволяє йому це зробити. Бог створив людину вільною особистістю, яка має розум і свободу вибору. Чому ж люди так охоче продають свій розум за непотріб і оману, за те, що не приносить користі?!

У 25-му розділі Євангелія від Матвія є притча про десять дів, запрошених на весільний бенкет. П'ять із них виявилися нерозумними. Чому? Вони неправильно вирішили основне життєве питання: купили не те і не тоді, коли потрібно було. І ціна їхньої помилки виявилася занадто високою. Те, що вони набули протягом життя, стало абсолютно не важливим, а те, що було справді потрібно, вони не встигли купити. Життя покотилося в прірву і, на жаль, без можливості щось виправити. Сумна картина!

Саме від краху всіх надій застерігає нас Господь. Нам нікуди не подітися зі світового ринку, ми самі повинні зважитися на якісь покупки. Що ж будемо купувати? Що продавати?

«Купи собі й не продавай правду, мудрість, і картання та розум», – пропонує нам Бог сьогодні. Велика подяка Йому за цю пораду!

говорить Бог, але прийняти, «купити» ці принципи не хочуть. А шкода!

Не продавайте розум!

Є один дуже дивний і небезпечний продавець на духовному ринку. Він пропонує «дещо цінне» для вас, а просить за нього якусь «дрібничку» – ваш розум! А іноді ми продаємо свій розум, навіть не підозрюючи про угоду! Наприклад, одна з найбільших помилок – відкладати приготування до вічності до останньої години свого життя, не слухаючи закликів Святого Духа.

– Так ось воно що!

І він замінив мені ремінь безкоштовно.

Звичайно, десь у цьому світі є чесні працівники автосервісу. Але для того щоб я міг проїнятися довірою до одного з них, мені необхідно дуже добре знати його. Однієї випадкової зустрічі навряд чи буде достатньо. Для цього потрібно не тільки щоб ця людина заслужувала довіри, але ще й час, упродовж якого я пересвідчився б, що можу йому довіряти.

Біблія каже, що Бог заслуговує довіри. Але ви ніколи не будете по-справжньому довіряти Йому, поки не знатимете Його особисто.

Іноді ми всіма силами намагаємося користися Богом, але слабшаємо й падаємо знов і знов. Правильно те, що ми покликані боротися, але дуже важливо знати, як потрібно це робити. «Борися добрим подвигом віри», – ідеться в 1 Тимофія 6:12. Як нам боротися «добрим подвигом віри»? Потрібно докладати зусиль для пізнання

Бога, щоб ми могли покладатися на Нього.

А як нам пізнавати Бога? Так само, як ми пізнаємо когось іншого. Щоб познайомитися з ким-небудь ближче, потрібні три речі.

Перше – розмовляти.

Друге – слухати, що говорять вам.

І третє – проводити разом час і разом щось робити. Це складові спілкування.

Ми говоримо з Богом через молитву. Ми слухаємо те, що Він говорить нам через Його Слово. Ми разом беремо участь у християнському служінні, свідченні або проповіді Євангелія.

Іноді люди дивуються, як можна мати взаємини з тим, кого не можна бачити. Одного разу до лікаря Х. М. С. Річардс підійшов чоловік і сказав:

– Я не вірю в Бога.

– Чому? – запитав Річардс.

Чоловік відповів:

– Тому що я Його не бачу.

Річардс промовив:

– Тоді я не вірю, що у вас є мізки.

– Чому?

– Тому що я їх не бачу.

Ми користуємося багатьма речами, яких не бачимо. Коли, наприклад, ви востаннє бачили електрику? Чи доводилося вам бачити радіохвилі? А можливо, можна побачити повітря, яким ми дихаємо? Ми не бачимо вітру. Ми не здатні побачити мікроби й бактерії. Ми не можемо бачити таку таємничу річ, як життя. Але ми бачимо результати всього вищепереліченого.

Навіть якщо ми не спроможні бачити Бога або чути Його голос своїми органами чуттів, ми все ж можемо помічати дію Його сили і, користуючись засобами спілкування, які Він дав нам, пізнавати Його. Саме пізнаючи Бога, ми навчимося довіряти Йому, бо Він заслуговує нашої довіри.

■ Морріс Венден

ПРО ВІРУ В БОГА

Н. Царгородцева

Якось прочитавши один текст у Біблії, я здивувалася: «Прийшовши, Він (Дух Святий) обвинуватиме світ за гріх, за праведність і за суд. Тож за гріх, що не вірять у Мене (Христа)...» (Івана 16:8, 9). Чесно кажучи, я очікувала прочитати про будь-який інший гріх, але Дух Святий прийшов обвинуватити нас саме в гріху невіри.

Не так давно я стояла перед вибором: де мені жити? Я тільки закінчила університет у великому місті. Але в мене було слабке здоров'я, і я зважилася на переїзд до мами в невелике приморське містечко. «Зважилася» – це недоречне слово. Я дуже сильно переживала і думала: «Може, краще залиши-

«Кожний, хто вірить у Нього, не буде засоромлений!»
(Римл. 10:11).

тися у великому місті. Тут простіше знайти роботу за моєю рідкісною спеціальністю». Я кидалася від однієї думки до іншої, плакала. Я не могла заспокоїтися, бо не знала, що чекає на мене в майбутньому.

Так тривало кілька тижнів. Нарешті один близький мені чоловік сказав: «Ти ж віруєш. Довірся Богові – Він подбає про тебе». Це були слова істини. Що я могла змінити своїми переживаннями? Тоді я сказала: «Подбай про мене, Господи, у тому маленькому місті. Дай мені там роботу. Знайди друзів для спілкування. Мені це так потрібно!» І я повірила, що Він так і зробить. Це принесло спокій у моє серце.

«За гріх, що не вірять у Мене». Коли Христос говорив це, найімовірніше, Він мав на увазі, що люди не вірять у те, що Він і є Той Самий Божий Син, Месія, Якого вони так давно чекали.

Я думаю, що і нас Христос докоряє саме в такому невірстві. Коли настають важкі часи, то нам, не вагаючись, треба повірити, що Господь Бог – це і є наш Спаситель. Він заспокоїть, порадить, буде вірним Другом. Він Той, Чий Прихід в наше життя такий необхідний.

«Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте», – каже Ісус (Івана 14:1). Богу подобається, коли ми сподіваємося на Його допомогу та підтримку, коли віримо, що якимось особливим чином Він утрутиться і все виправить. Одного разу Ісус уже зробив це, коли запропонував Свою смерть замість нашої вічної смерті. Він має відповідь на найзаплутанішу й найважчу, на наш погляд, ситуацію. Недарма в Письмі сказано: «Кожний, хто вірить у Нього, не буде засоромлений!» (Римл. 10:11).

Я хочу вірити такому Богу. А ще віра дає мені внутрішній спокій. У мене покращується настрій, коли я згадую, що є Великий Бог, Який нас дуже любить і досі про нас піклується. Я пам'ятаю, що Ісус говорить людині:

«Не бійся, тільки вір» (Марка 5:36).

Велика таємниця благочестя

«Беззаперечно, що таємниця благочестя велика: Той, Хто з'явився в тілі, оправдався в Дусі, показався ангелам, був проповідуваний між народами, в Нього повірили в світі, Він вознісся в славі»
(1 Тим. 3:16).

Данил Буз

нально змінити життя віруючої людини, але для цього необхідно її прийняти, дозволити Христу оселитися в нашому серці і постійно там жити. Цей процес у Біблії названий народженням згори. Якщо Христос народжується в нашому серці, то ми стаємо новим творінням Божим. У нашому житті починається новий відлік часу життя з Христом. Апостол Павло так переконує нас у цьому: «А коли Христос є в вас, то хоча тіло мертво через гріх, але дух живе через праведність» (Римл. 8:10). Тому святкувати Різдво Христове – значить щиро радіти в Христі і з Христом.

Для чого ж потрібно було Самому Богу приходити на нашу Землю і з якою місією?

В Євангелії від Івана 3:16 є відповідь на це запитання: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне». А справжня віра має основу – Святе Письмо. «Тому віра – від слухання, а слухання – через Слово Христа» (Римл. 10:17). Якщо ми не віримо тому, що написано в Біблії, то ми чинимо гріх, зображаємо Бога неправдивим і самі стаємо неправедними. А в 1 Кор. 6:9 написано: «Неправедні не успадкують Божого Царства». Євангеліє від Івана 1:12 говорить нам: «А тим, які прийняли Його, дав владу стати Божими

Отже, велика таємниця благочестя – Різдво Христове – містить у собі шість таємниць.

Перша таємниця – Бог з'явився в тілі: «Ось дівка в утробі зачне, і Сина породить» (Ісаї 7:14).

Друга таємниця – Бог виправдав Себе в Дусі: Дух Святий, Який зійшов на Ісуса у вигляді голуба під час хрещення, був прославлений служінням Ісуса на Землі.

Третя таємниця – показав Себе ангелам. Ісус своїми справами і служінням засвідчив перед усіма ангелами і перед Всесвітом, що Закон Божий добрий, святий і його можна виконати. Він не згрішив і не підкорився волі диявола. Про Нього написано: «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій – у мене в серці» (Псал. 40:9).

Четверта таємниця – проповіданий усім народам. Незважаючи на всі зусилля сатани, Добра вістка про Прихід Христа для спасіння людей проповідана всім народам Землі.

П'ята таємниця – прийнятий вірою у світі. Діти Божі взяли Ісуса і радіють в Ньому через спасіння від влади сатани, а також отримали від Нього дар вічного життя.

Шоста таємниця – вознісся у славі. Ісус Христос вознісся на Небо як Переможець добра над злом. Усе небо прийняло Його з великими почестями.

Нехай же Прихід Христа на Землю постійно осяває наш життєвий шлях, як зірка над Вифлеємом осявала шлях мудрецам зі Сходу.

дітьми». У Святому Письмі достатньо доказів, що Ісус Христос є Вічним Богом і що Він приходив з Неба на Землю. Звернемо увагу на два свідчення: «На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно на початку було в Бога. Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало... І Слово стало тілом, і перебувало між нами, і ми побачили славу Його, – славу як Єдинородного від Отця, повного благодаті й істини» (Івана 1:1–3, 14). У Посланні до колосян 1:15–17 написано: «Він – образ невидимого

Різдво Христове – велика таємниця благочестя. Про це нам говорить Слово Боже: «Беззаперечно, що таємниця благочестя велика: Той, Хто з'явився в тілі, оправдався в Дусі, показався ангелам, був проповідуваний між народами, в Нього повірили в світі, Він вознісся в славі» (1 Тим. 3:16).

Віра в те, що в призначений Богом час Ісус Христос прийшов з небес на Землю заради грішної людини і Сам став людиною, переконує нас у Його значущості у Всесвіті, дає нам силу в досягненні доброти, святості й честі. Ось чому апостол Павло називає подію Різдва Христового великою таємницею благочестя. Кому ж відкрита ця таємниця? Святе Письмо пояснює: «Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм» (Псал. 25:14). А пророк Амос у своїй книзі пише: «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7). Про те, що Христос має прийти з Неба на Землю, передвіщало багато пророків ще задовго до цієї події. Пророк Ісаї за 700 років до Різдва говорив: «Ось дівка в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл» (Ісаї 7:14). За 600 років до народження Ісуса Христа пророк Даниїл передбачив навіть рік Його хрещення: «Та знай і розумій: від виходу наказу, щоб вернути Ізраїля й збудувати Єрусалим, аж до Владики Месії сім тижнів та шістьдесят і два тижні» (Дан. 9:25). Повеління збудувати Єрусалим було дане царем Ахашверошем 457-го року до нашої ери. Хрещення Ісуса відбулося в Йордані про роком Іваном 27-го року нашої ери. Велика подія Різдва Христового детально описана в першому та другому розділах від Матвія. Такого дива народження раніше ніколи не було. За всю історію існування людства це відбулося один раз і назавжди змінило весь світ. Не випадково люди, які відчували на собі силу Христової благодаті, вирішили зробити подію Різдва Христового відліком нового часу – новою ерою людського роду.

Отож, дорогий друже, нова ера – це час, коли на нашу Землю прийшов в Особі Свого Сина Сам Бог – Творець неба і землі. Це основна істина, і від прийняття її нами залежить наша вічна доля. Різдво – це не дата і не один день у році. Це подія, яка може карди-

ПІД КОПИТАМИ КОНЕЙ

► Місіс Дон Дженнінгс

Сніг блищав мільйонами крихітних діамантів. Він був майже шість футів глибиною, а там, де міг пройти снігоочисник, снігові замети були ще вищі. Кожна дитина, у якої були санки, просто не могла не піти на пагорб, хоч температура була нижчою восьми градусів морозу.

Ми жили біля підніжжя пагорба. Того ранку ми разом зі своїм братом Джеком поквапилися закінчити наші справи по господарству, щоб довше покататися на санках.

Як тільки Джек був готовий, він зібрав трохи хмизу, поклав на санки і взяв сірники. Джек затагнув це все на вершину пагорба і розпалив багаття, щоб зігрітися.

Мої справи по господарству забрали в мене більше часу, але, врешті-решт, мама дозволила мені піти. У мене не було власних санок, тому брат поділився зі мною своїми.

Він лягав на санки животом, а я сідав між його колінами ззаду. Потім ми мчали вниз схилом горба через борозни і вибоїни. Морозний вітер пощипував нам щокі, від вітру сльозилися очі.

— Відійди! — кричали ми.

— З дороги!

Злетівши вниз із пагорба, ми продовжували котитися долиною, потім вгору по іншому пагорбу майже до самої вершини, поки санки не зупинилися. Тоді ми зістрибували з них і йшли назад до підніжжя пагорба, з якого з'їхали.

Це було ідеальне місце для катання. Єдине, що нас турбувало, — періодична поява коней із саньми або машини. Майже щоразу, коли машина намагалася піднятися на вершину пагорба, вона грузнула й місила сніг на нашому шляху. Тоді всі діти припиняли кататися і допомагали працювати лопатою, поки машина успішно не піднімалася на гору.

Ми з Джеком провели цілий день, радісно ковзаючи й борсаючись у снігу. Внизу пагорба була дорога, яка повертала праворуч, іноді ми намагалися здійснити цей поворот, він був таким крутим, що майже завжди ми перекидалися на ньому, і нас виносило в сніг на узбіччя дороги. Ледь переводячи дух, ми шкутильгали назад, намагаючись оговтатися до наступного спуску.

На пагорбі поступово збиралося все більше наших друзів. Незабаром біля багаття вже не було місця.

Сонце почало сідати, і в до-

лині збиралися сутінки, коли нас покликала мама.

— Ви можете спуститися ще двічі, а потім ідіть додому, — сказала вона.

Мама ніколи не дозволяла нам залишатися на вулиці після того, як стемніє, якщо на пагорбі не було дорослого, який би наглядав за нами.

— Ми повернемося, як тільки зробімо ще два спуски, — відповіли ми.

Брат і я вирішили зробити перший спуск з одного пагорба на інший, щоб він був якомога довшим. Ми спустилися вниз із сміхом. Потім на останньому спуску вирішили ще раз спробувати той правобічний поворот біля підніжжя пагорба.

Ми пішли нагору й затрималися біля багаття погріти руки, оскільки нам не хотілося занадто швидко повертатися додому. Адже мама сказала, що ми мо-

мами й краще вже повертатися додому. Тому Джек ліг на сани животом, я сів позаду, і ми поїхали.

Коли ми вже були готові зробити поворот, брат закричав:

— Тримайся! Ми повертаємо!

Я нахилився якнайнижче і міцно схопився за сани. Коли ми вже були біля повороту, то побачили прямо посеред дороги упряж коней і сани! Джек щосили намагався вирівняти наші сани, щоб вони поїхали прямо, а не повертали. Але ми наткнулися на втрамбований сніг на узбіччі, і нас миттєво винесло на дорогу.

Я заплющив очі, у будь-який момент чекаючи відчувати копита коней на своїй спині. Тієї миті я зрозумів: якби ми повернулися додому вчасно, як просила нас мама, то були б у цілковитій безпеці. А тепер ми були перед обличчям раптової небезпеки загинути або принаймні серйозно постраждати.

Тоді візник натягнув вуздечку й закричав:

— Тпру! Нумо!

Нумо, малюку!

Угору! Угору! Тпру!

Коли ми стрімголов підкотилися до них, коні ви-

сочили над нами із застиглими в повітрі передніми копитами. Ми швидко промайнули під копитами і вдарилися об замет з іншого боку дороги. Потім відкотилися назад, знову прямо під їхні копита!

Нарешті ми зупинилися. Ми з Джеком вибралися з-під коней до того, як їхні копита торкнулися землі.

Тремтячи, як осикові листки, ми піднялися й подякували візнику за те, що він врятував нас. Потім Джек і я поквапилися додому до мами. Ми не зупинилися ні на мить, щоб вирішити, чи закінчувати наш другий спуск.

Ніхто не міг сказати, що ми не поспішали маму того вечора, коли опинилися під копитами коней. Вона дозволила нам зробити ще два спуски, і ми так і вчинили. Але це забрало в нас набагато більше часу, ніж передбачалося. Ми зловжили її терпінням, і я переконаний, що це можна вважати непослухом.

Але я завжди був вдячний Богові за те, що Він дав візникові сили утримати коней, а коням дав сили так довго стояти з піднятими копитами. Так, Бог любить нас і піклується про нас, навіть коли ми неслухняні. Але ми більше ніколи не зловживали терпінням нашої мами.

Мистецтво не сперечатися

В одному гірському селищі жив чоловік відомий тим, що ніколи ні з ким не сперечався. Якось приїхав до цього чоловіка кореспондент, щоб написати про нього в Книзі рекордів Гіннеса. І між ними відбулася така розмова:

— Скажіть, а це правда, що Ви прожили понад дев'яносто років і жодного разу ні з ким не сперечалися?

— Так, це правда.

— Ну що, взагалі ні з ким, ні з ким?

— Взагалі ні з ким, ні з ким!

— І що, навіть із власною дружиною?

— Навіть із дружиною.

— Навіть зі своїми дітьми?

— Навіть із дітьми.

— І що, за дев'яносто років жодного разу?

— Жодного разу.

— Ніколи-ніколи ні з ким, ні з ким? — уже не приховуючи роздратування, продовжував кореспондент.

— Так, — спокійно відповідав старий.

Кореспондент (червоніючи):

— Та не може цього бути, щоб ви за все життя жодного разу ні з ким не сперечалися!

— Сперечався, сперечався, сперечався... — примирливо відповів старий.

Прочь сомнения

Нет в греховном сердце мира и покоя,

Груз грехов так тяжело давит грудь.

Кто-то злобно шепчет мне на ухо:

«Грешница, далек от Бога путь!»

И сомненье змейкой ядовитой

Гложет сердце, также разум мой,

И надежды луч последний гаснет,

Все покрыто мрачной пеленой.

Но из тьмы вдруг слышу голос нежный,

Полон он прощенья и любви:

«Ты грешна, дитя Мое, но с верой

На руки пронзенные взгляни!»

И на сердце стало так спокойно!

Как могла я слабость проявить?

Я в руках Иисуса, прочь сомненья, —

Значит, надо верить и любить!

◆ Н. Островская

с. Красный Луч, АР Крым

Наглядный пример

(современная притча)

Приходит к отцу молодая девушка и говорит: — Отец, я устала, у меня такая тяжелая жизнь, такие трудности и проблемы, я все время плыву против течения, у меня нет больше сил... Что мне делать?

Отец вместо ответа поставил на огонь три одинаковых кастрюли с водой. В одну бросил морковь, в другую положил яйцо, а в третью насыпал сахар. Через некоторое время он вынул из воды морковь и яйцо и налил в чашку воду из третьей кастрюли.

— Что изменилось? — спросил он свою дочь.

— Яйцо и морковь сварились, а сахар растворился в воде, — ответила она.

— Нет, дочь моя, это лишь поверхностный взгляд на вещи. Посмотри: твердая морковь, побывав в кипятке, стала мягкой и податливой. Хрупкое и жидкое яйцо стало твердым. Внешне они не изменились, они лишь изменили свою структуру под воздействием одинаковых неблагоприятных обстоятельств — кипятка. Так и люди: сильные внешне могут расклеиться и стать слабыми там, где хрупкие и нежные лишь затвердеют и окрепнут...

— А сахар? — спросила дочь.

— О! Это самое интересное! Сахар полностью растворился в новой враждебной среде и изменил ее — он сделал воду сладкой. Есть особые люди, которые не меняются в силу обстоятельств, — они сами изменяют обстоятельства и превращают их в нечто новое и прекрасное, извлекая пользу и знание из ситуации.

«І, як новонароджені немовлята, жадайте чистого духовного молока, щоб на ньому ви зросли для спасіння...»
(1 Петра 2:2).

Час близький

Ігор Корещук

Минув ще один рік, який назавжди залишиться у нашій пам'яті як особливий, адже він позначений для кожного з нас неповторними миттєвостями життя. На його сторінках записані події, спогади про які викликать або почуття радості, або ж ятритимуть душевні рани, що залишили глибокий слід. Як правило, з початком нового року багато хто пов'язує нові починання, успіхи, втілення нових задумів, планів та мрій. Водночас його наближення змушує задуматися та осмислити пережите, досягнуте, а може, і втрачене протягом минулого року.

Проте хочеться запитати: чи наблизив прожитий рік нас до Бога? Відповідь буде свідченням того, чи не минув він даремно, чи не втрачений і чи не хотіли б ми викреслити його зі свого життя.

Слово Боже так говорить про наше духовне зростання: «І, як новонароджені немовлята, жадайте чистого духовного молока, щоб на ньому ви

зросли для спасіння» (1 Петра 2:2).

У Першому Посланні до коринтян 3:1–3 апостол Павло зазначає, що цим «духовним молоком» є євангельське вчення, та водночас вказує, що «зростати для спасіння» — це перейти з рівня тілесного до рівня духовного в християнському житті. Отож, свідченням зрілості християнина є його духовність.

Апостол Павло докорив християн-євреїв за те, що вони не зросли духовно, як належало б із плином часу: «Адже ви, з огляду на вік, мали б бути вчителями; однак знову потребуєте, щоб хтось вас навчав початкових принципів слів Божих...» (Євр. 5:12).

На превеликий жаль, не всі віруючі мають бажання вивчати Слово Боже і тому не в змозі духовно зростати. Схоже, що їх цілком задовольняє «словесне молоко», а не «тверда їжа». Саме тому апостол Павло говорить, що їм потрібно вже бути вчителями, проте вони ще потребують навчання початкових основ Божого Слова.

Біблія розповідає, що з часом у християнському житті повинен відбу-

ватися процес духовного зростання від немовляти до людини дорослої, зрілої. Євангеліє нас застерігає: «...стережіться, щоб не були ви зведені оманю безбожних і не відступили від своєї непохитності, але зростаєте в благодаті й пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 3:17, 18).

Апостол Павло у своєму другому листі до солунян писав: «Ми повинні постійно дякувати Богові за вас, брати, як і належить, бо ваша віра дуже зростає, і посилюється любов один до одного — кожного з усіх вас» (2 Сол. 1:3). Апостол дякує Богові за духовне зростання та надбання, які спостерігалися в християн із грецького міста Солунь.

Церква розвивається та «росте зростом Божим», тому кожен рік, прожитий нами (і особисто, і церквою в цілому), повинен бути витком духовного зростання та примноження.

Пам'ятаймо слова нашого Вчителя Ісуса Христа: «Мій час близько» (Матв. 26:18).

з 10 по 17 березня 2012 року

Надія

Нагірна проповідь Христа

Час прямої трансляції
о 16:00 та 18:00

www.hopechannel.info

Телефон гарячої лінії:
8-800-50-157-80

Налаштування:

Канал: Hope Channel Europe
Супутник: Hotbird 6, 13.0°E
Частота: 11642.00 МГц
Швидкість потоку (SR): 27.500
Поляризація: горизонтальна (H)
FEC: 3/4

Віктор
Алексєєнко

АЩО, ЯКЩО ТАК?

Незвичайні ірані щастя

Спеціально для Вас на каналі Hope Channel у прямому ефірі Віктор Алексєєнко з унікальною програмою: «А що, якщо ТАК...»

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Євген Кучерявенко

Над номером працювали: Віліна Меркулова, Яна Хорошун

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Олена Білоконь, Інна Джердж, Юлія Вальчук

Дизайн та верстка: В'ячеслав Верешко

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzhereho@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003